

A l'estiu, tota cuca viu!

written by Francesc Pomés Martorell | 13 d'agost de 2023

Passats ja uns quants dies de les eleccions generals espanyoles del passat 23 de juliol, encara estem en el període de pair-ne els resultats per part de tots els actors polítics i la ciutadania en general. Som encara en aquell temps en el qual els partits pretenen imposar la lectura que més els convé a cadascun. Volen que veiem la realitat simple i clara de les dades dels resultats electorals, que qualsevol sap llegir amb les ulleres partidistes pertinents. En aquesta tasca els grans mitjans de comunicació, sotmesos a uns i altres per la propietat i les subvencions de tota mena, juguen un paper clau difonent allò què els partits volen i menystenint allò que no els convé. Per sort, almenys en aquest aspecte, ja no controlen tots els mitjans de comunicació i la xarxa els planta cara, més o menys encertadament, i han perdut el monopoli informatiu. Per això els molesta tant que hi hagi altres maneres de difondre informació i opinió que no poden controlar i es dediquen a menysprear aquests altres canals que segur que també tenen mancances, però no més de les que tenen uns mitjans de comunicació controlats quasi absolutament pels poders econòmics i polítics, o millor dit: pel complex econòmic-polític.

Amb la introducció que acabeu de llegir entendreu que no faci una nova anàlisi dels resultats electorals, que ja vaig fer a l'anterior article: [Unes eleccions que no ha guanyat ningú](#), i em centri només en alguns aspectes amb els quals, tal i com ho veig, no pas casualment, se'ns vol fer passar bou per bèstia grossa.

1. La polarització de la campanya entre el bloc PP/VOX i PSOE/Sumar ha portat a uns resultats inesperats que impossibiliten un govern PP/VOX. Tot i que per a qualsevol demòcrata això és una bona notícia, cal remarcar dues realitats que s'ignoren expressament: a) és possible un acord

PP/PSOE, amb diferents fórmules atès que entre els dos ara representen una majoria més gran que en anteriors eleccions.

b) sense trencar amb el règim post-franquista, l'esquerra espanyola pot governar, però sempre dintre dels límits que els poders de l'Estat li marquen. No pot fer cap canvi substancial perquè la dreta continua dominant en l'estat profund, guanyi o no les eleccions.

2. El model econòmic, que no s'oblidi, situa Espanya com l'estat amb més atur general i juvenil de la UE i amb un dels deutes públics més gran, i el model territorial, formen part del «atado y bien atado» que va deixar el règim franquista i això no ho discuteix realment cap força de l'esquerra majoritària espanyola. Per tant, esperar canvis que no siguin simplement cosmètics en aquests aspectes és simplement enganyar-nos a nosaltres mateixos i als altres.

3. S'ha tornat a demostrar que l'esquerra espanyola només pot governar Espanya gràcies als vots de les nacions no castellanes. Fins i tot amb un dels resultats més baixos de les forces autoanomenades independentistes catalanes, aquestes, juntament amb els resultats d'Euskadi, tornen a ser decisives per formar govern a Espanya, però el problema que té l'esquerra espanyola és que comparteix el mateix model nacional unitarista i centralista que les dretes espanyoles i per això no farà res que s'aparti en res fonamental d'aquest model.

4. Les forces autoanomenades independentistes catalanes han sofert, per diversos motius, una ensulsiada electoral històrica. Només la CUP sembla haver-ne assumit les responsabilitats personals i polítiques que són esperables en qualsevol democràcia. Junts i ERC, especialment aquesta última, xiulen i busquen explicacions irreals per amagar una realitat que diu que, en conjunt, han perdut més de 700.000 vots. El fet confirma que els partits són només una màquina d'interessos personals en els quals l'assumpció de responsabilitats i l'autocrítica són completament absents. Amb

aquests líders i partits polítics no farem mai la independència i ni tan sols podem aspirar a un govern autonòmic decent i eficaç.

5. Els grans mitjans de comunicació, fent el paper que hem descrit abans, capgiren la realitat i posen damunt de Junts la responsabilitat que hi hagi govern o no a Espanya. La jugada és molt grollera, però sembla que molts se l'empassen o almenys ho fan veure. La responsabilitat que hi hagi govern a Espanya passa fonamentalment pel PSOE, que és el partit que pot agombolar unes aliances que li permetin governar. És el PSOE, per tant, qui ha d'assumir la direcció de les negociacions i convèncer a la resta de partits que li donin suport. Junts, si és coherent, o en cas contrari ho pagarà, ha de mantenir la promesa electoral de l'amnistia i l'exercici del dret d'autodeterminació, dues condicions legítimes i democràtiques. Si per al PSOE això són condicions inacceptables, doncs llavors que assumeixi la responsabilitat de convocar noves eleccions. El demés és fer demagògia.

6. Vist des d'avui, tots sabem que el 2017 no van fallar els ciutadans, sinó els partits (Junts, ERC i la CUP) i les organitzacions (ANC i Òmnium). Si ara ens tornen a fallar, especialment Junts, perquè ERC ja està clar que ha abandonat, almenys a curt termini, l'objectiu independentista, els ciutadans n'haurem de treure conclusions i cercar alternatives noves per assolir l'objectiu de fer de Catalunya un estat. No ens podem tornar a deixar arrossegar cap a plantejaments autonomistes com la reivindicació d'un règim fiscal millor, el traspàs de determinats serveis i instal·lacions o un millor respecte per la nostra llengua i cultura. I no ens hi podem deixar arrossegar perquè l'objectiu nacional espanyol, tant hi fa si és de dretes o d'esquerres, és el nostre anorreament com a poble. I això no canviarà amb un govern o altre. És, com diuen ells, una política d'estat que a més es desenvolupa fins i tot més enllà de la voluntat del govern de torn.

Hem estat sotmesos a persecució política i judicial, amb penes

de presó per exercir drets democràtics com el d'expressió i manifestació, espionatge i infiltració policials, portats com a terroristes a l'EUROPOL, el règim lingüístic de les nostres escoles el dicten els jutjats i no el Parlament...i ara hem de contribuir a la governabilitat d'Espanya?

Però cal dir-ho tot, encara que ens dolgui, l'èxit de l'Estat espanyol per aturar l'independentisme, no s'explica sense la col·laboració de molts pretesos independentistes que en lloc de fer ingovernable Catalunya han preferit optar per mantenir sous i privilegis. Van col·laborar entusiàsticament en l'aplicació del 155 de la *Constitución*, no van investir al guanyador de les eleccions celebrades després de la il·legal dissolució del Parlament el 2017, no han fet complir les lleis en defensa del català, han negociat indults per a uns quants mentre els ciutadans corrents continuen sent jutjats i empresonats, han fet servir els Mossos per reprimir legítimes expressions i manifestacions ciutadanes, han votat pressupostos de l'Estat que mai s'han complert, han mantingut una pretesa taula de diàleg en la qual no es podia parlar d'allò que és fonamental: l'amnistia i l'autodeterminació, han mantingut una baralla partidista gallinàcia que dividia el moviment independentista, ens han intentat desmobilitzar per controlar des dels partits el temps polític..., i encara s'estranyen d'haver perdut tants vots?

Com sempre, després de votar, als ciutadans no ens queda altre paper que mirar els tripijocs partidistes, Tots hauríem de demanar almenys que qualsevol acord al qual puguin arribar sigui sotmès a les bases dels partits i que no siguin una decisió de només les cúpules. Seria una mostra d'aquesta democràcia que tant diuen defensar i que a la pràctica la redueixen a un mercadeig entre uns quants.

Molts se sorprenen de la realitat diferent, tant en el pla electoral, com polític, de la situació a Euskadi, però, al marge que sempre ha estat una societat diferent a la nostra, hi ha dues raons bàsiques per explicar-ho. Primer, representen

una mica més del 2% del PIB espanyol, mentre nosaltres en representem més del 19%. Segon, i en gran part lligat a l'anterior, tenen un sistema de concert econòmic que els permet recaptar quasi bé completament els impostos dels ciutadans i negociar amb l'Estat un *cupo* que els permet tenir un dèficit fiscal molt baix o quasi nul, i això amb un PIB *per capita* més alt que el de Catalunya. S'entén per què no tenen cap pressa per exercir el dret d'autodeterminació, tant més quan segons les enquestes només aproximadament un 25% dels ciutadans la volen ara mateix.

I acabo, no és cap drama per a nosaltres anar a noves eleccions si no s'aconsegueixen objectius fonamentals. En canvi sí que és un greu problema donar suport a governs espanyols que continuaran la seva política d'anorreament del nostre poble, amb formes més dures o menys, però amb el mateix objectiu final. En el cas que hi hagi una repetició electoral, potser caldria demanar que es trenqui d'una vegada amb el marc polític espanyol i plantejar-se seriosament una política d'escons buits, com van fer en certs moments el Sinn Fein i Herri Batasuna, visibilitzant així que Espanya té un problema democràtic seriós i que mai serà una democràcia real sense reconèixer el dret d'autodeterminació de tots els pobles que la formen ara mateix.

Si voleu, en parlem!